

Arrest

**nr. 128 103 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. D'HERDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is, en er in verzoeksters provincie van herkomst Punjab actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde o.a. vast dat verzoekster omwille van haar vage, weinig doorleefde en weinig aannemelijke verklaringen onvoldoende overtuigt van het feit dat zij de neven van haar echtgenoot vreest, zij geen specifieke problemen aanhaalt in verband met haar behoren tot de Ahmadi gemeenschap, en zij niet als een alleenstaande vrouw kan worden beschouwd aangezien zij in Pakistan nog over een familiaal netwerk beschikt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Van een persoon die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij een uitgebreide en gedetailleerde kennis aan de dag legt over zijn vervolgingsproblemen, minstens dat hij ernstige pogingen onderneemt om (voor zichzelf) duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Haar huidige uitleg dat zij danig overmand was door emoties en verdriet, zodanig dat ze zelfs zou zijn flauwgevallenen, zodat zij zich niet veel meer kan herinneren van die bewuste dag, verklaart, noch rechtvaardigt haar vastgestelde onwetendheid omtrent de (precieze) omstandigheden van de beweerdde ontvoering van haar dochters. Immers, zij had zich hieromtrent kunnen (trachten te) informeren bij haar neven en/of haar broer die mee zouden hebben geholpen voor het vrijlaten en terugbrengen van haar dochters, of via de dorpelingen die hen hierbij een handje zouden hebben toegestoken. Daarnaast en in de eerste plaats had zij haar dochters zelf hierover kunnen bevragen. Dat dezen erg in shock zouden zijn geweest van het gebeuren en nadien een aantal dagen niet hebben gegeten of gepraat, neemt niet weg dat zij op een later tijdstip bij hen (meer) informatie omtrent hun ontvoering had kunnen proberen te bekomen. Verzoekster toont niet aan, noch maakt zij enigszins aannemelijk dergelijke inspanningen te hebben gedaan, doch geeft daarentegen zelf aan dat zij "niet voldoende moed" had "om allerlei vragen te stellen over de ontvoering". Het feit dat Pakistaanse vrouwen wel vaker niet voldoende ingelicht, doch onwetend gehouden worden door de mannelijke helft van de bevolking doet, net als het gegeven dat zij een week eerder haar echtgenoot zou hebben verloren, niets af aan de vaststelling dat zij niet in het minst aantoonde of aannemelijk maakt ernstige inspanningen te hebben geleverd om meer te weten te komen over de ontvoering van haar dochters. Verzoeksters gebrek aan kennis omtrent de beweerdde ontvoering van haar dochters, een uiterst essentieel element in haar asielrelaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt, en aan pogingen om zich hieromtrent te informeren, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verzoeksters huidige blote bewering dat de ontvoering plaatsvond op 12 januari 2011 neemt niet weg dat de door haar neergelegde klachten dienaangaande een frappante tegenstrijdigheid bevatten doordat in een ervan wordt gesteld dat de ontvoering zou hebben plaatsgevonden op 12 januari 2011, terwijl in het ander wordt vermeld dat de ontvoering op 8 mei 2011 gebeurde. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt deze vastgestelde tegenstrijdigheid en zij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Deze manifeste contradictie vindt net als de andere in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en incoherenties haar grondslag in het administratief dossier. Ze hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeksters huidige bewering dat zij "in alle interviews steeds correct de namen weergegeven" heeft "van de neven: I.M., U., I.H. (T.), N.J. en S.B. (5 personen)", mist feitelijke grondslag. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte ze gewag van 3 neven die de beweerdde problemen zouden hebben veroorzaakt, namelijk I.H., I.H.T. en N.J. Op het Commissariaat-generaal maakte ze, gevraagd naar (de namen van) die neven van haar echtgenoot melding van I., H.T., I. alias M. en N.J.H. en lichtte ze aan de commissaris-generaal toe dat het om 3 neven gaat (en I. dubbel werd genoteerd). Over U. en S.B., die in een van de door haar neergelegde stukken wordt vermeld, en het feit dat het om 5 personen zou gaan, sprak ze eerder tijdens haar gehoren echter met geen woord.

Verzoeksters stelling dat zij nooit heeft beweerd dat de neven van haar echtgenoot iets door diens eten mengden, mist eveneens feitelijke grondslag. Immers, op de vraag van de commissaris-generaal hoe haar echtgenoot is gestorven, antwoordde ze als volgt: "De mensen van mijn kaste - hiertoe behoren, zo blijkt uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal, de broers en neven van haar man- hebben hem iets verkeerd gegeven om te eten".

Verzoekster maakte tijdens geen van haar gehoren -noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien op het Commissariaat-generaal- het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan. Op geen enkel ogenblik gaf ze aan dat de tolk, zoals ze thans zeer algemeen beweert, haar moeilijk zou hebben verstaan. Evenmin maakte

ze melding van het feit dat, zo uit ze thans haar ongerustheid, ze niet weet of alles waarheidsgetrouw werd weergegeven in het interview. Nu zij hier eerder met geen woord over rept, is haar huidige algemene en niet in het minst gepreciseerde kritiek op de tolk als zou deze haar op verschillende punten verkeerd hebben begrepen en dit dan ook verkeerd zou zijn weergegeven in het verslag, allerm minst ernstig. Dat verzoekster dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Haar kritiek ontbeert dan ook elke ernst.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, vormt de hoedanigheid van Ahmadi op zich niet het bewijs van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing, zoals verzoekster in casu doet, naar (informatie omtrent) de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan toont geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan. Op grond van de verschillende pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing, welke door verzoekster niet worden ontkracht of weerlegd, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde vervolgingsfeiten. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde documenten wijzigen niets aan hetgeen voorafgaat. Ze vermogen geenszins de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. De klacht betreft, net als de overige neergelegde documenten, geen origineel stuk, doch slechts een kopie (ervan). Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Het medisch attest geeft overigens louter aan dat verzoekster in haar land van herkomst sinds 2011 tot januari 2014 in behandeling was voor een depressie, doch bevat geen informatie over en geeft dan ook geenszins uitsluitel over de oorzaak hiervan. Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van beweerdelijk haar broer bevat evenmin enige informatie omtrent verzoekster en haar beweerde problemen, en brengt in deze niets wezenlijks bij aan het relaas.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat de situatie in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 juni 2014, volhardt verzoekende partij in haar verzoekschrift en vraagt zij de subsidiaire bescherming her te bekijken aangezien zij als Pakistaanse vrouw en Ahmadi tot een risicogroep behoort. Zij vraagt tevens rekening te houden met de plaats van herkomst. Zij licht nog toe dat zij nog 2 zonen heeft in Pakistan die veel problemen kennen omdat zij Ahmadi zijn.

Betreffende verzoekende partij haar vraag om de subsidiaire bescherming her te bekijken omdat zij als Pakistaanse vrouw en Ahmadi tot een risicogroep behoort en het feit dat zij in Pakistan nog 2 zonen heeft die problemen zouden kennen omdat zij Ahmadi zijn, wijst de Raad er op dat de hoedanigheid van Ahmadi, net als het loutere feit Pakistaanse vrouw te zijn, op zich niet het bewijs vormt van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de situatie van Ahmadi's (en vrouwen) in Pakistan toont, net als verzoeksters algemene en niet in het minst gestaafde bewering dat haar twee zonen in Pakistan problemen zouden kennen omdat zij Ahmadi zijn, geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan. Verzoekende partij haalde/haalt bovendien, zo stelde de commissaris-generaal vast, geen specifieke problemen aan in verband met haar behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, een vaststelling welke zij niet ontkracht of weerlegt. Op grond van de verschillende pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing, welke door verzoekster niet worden ontkracht of weerlegd, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde vervolgingsproblemen. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij vraagt rekening te houden met haar plaats van herkomst, doch brengt niets in tegen de grond in de beschikking waar met betrekking tot de veiligheidssituatie in haar land van herkomst, en in het bijzonder haar regio van herkomst Punjab, het volgende wordt gesteld: *“Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat de situatie in de geboortestreek van verzoekster, met name de provincie Punjab, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.”*

Verzoekende partij volhardt voor het overige in haar verzoekschrift, zonder daadwerkelijke en concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond te formuleren.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS